

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



Per
Sundin
Sv.



JENNY
WILSTRÖM

✕ BARNENS ✕ JULKLAPP



D E N S T O R A G Å V A N

Av pastor Arthur Nilsson.

*Gud vare tack för hans
outsägligt rika gåva.*

2 Kor. 9: 15.

Det är med stor längtan vi se fram emot julen, högtidernas högtid. Vi börja med att räkna månader, fortsätta med veckor för att till sist räkna dagarna, till dess den stora dagen kommer med alla sina många överraskningar för oss. Många hemligheter ha vi burit på och sökt utfundera, vad som bäst kunde passa till julklapp åt våra kära.

Äntligen kom dagen, hemligheterna blevo offentliggjorda och glädjen stor.

Har du då tänkt på varför vi egentligen fira jul? Är det därför att vi blott och bart skola få en högtid med tillfälle att få ge gåvor till de våra? Är det därför att vi i vår tur

skulle få gåvor och julgran m. m., som hör till julfirandet?

Julens stora och verkliga betydelse ligger däri, att Gud har givit oss den allra största gåva, som någonsin kunnat givas. Han gav det bästa han hade nämligen sin enfödde son Jesus Kristus, emedan han älskade oss så högt. Jesus talar därom i sitt samtal med Nikodemus, Joh. ev. 3: 16. »Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, skall icke förgås utan hava evigt liv.» Sedan aposteln Paulus mottagit Jesus som sin frälsare, utbrister han, såsom vi ovan läst: »Gud vare tack för hans outsägligt rika gåva».

Har du tagit emot den gåvan?

Inför den förblekna alla andra gåvor.

Säg även du ditt tack till Gud!



Av Maria Olofsson.

En ståtlig julgran reses upp i himlens blåa hus,
där änglabarnen tända alla stjärnors vita ljus.
Och när de lysa stilla i signad julekväll,
de blicka ned på jordens barn i deras låga tjäll.
Små änglar blicka varmt och rart i barnens ögon in.
Jag undrar, liten, om du vet: den stjärnan är just din.
I natten, när Guds egen son blev lagd på krubbans strå,
din löftesstjärna tändes klar på himlens djupa blå.
Får Jesus hålla fast omkring din lilla barnahand,
vid stjärnans sken han leder dig rakt in i himlens land.
Och om du är Guds eget barn och lyder mor och far,
fast natten runt omkring är mörk, din stjärna strålar klar.



◡ FRAMÅT! HURTIGA TAG! LÅT GÅ! ◡
◡ AXEL ÄR FÖRE, OCH PER SKJUTER PÅ. ◡
◡ KÄLKEN GLIDER SÅ LÄTT PÅ SNÖN. ◡
◡ MARKEN ÄR VIT, OCH GRANEN ÄR GRÖN. ◡

Akvarell av Ruth Milles.



~ VI SKA ÅKA TILL STADEN, VI, ~
 ~ KÖPA OSS KAKOR MED RUSSIN I, ~
 ~ FLAGGOR, KULOR, PAPPER OCH LJUS. ~
 ~ SNART ÄR DET JUL OCH KALAS I VÅRT HUS. ~

S.S.

Akvarell av Ruth Milles.



J U L K L A P P A R

DIALOG

Av Ture Ericsson.

Dagmar satt vid ett litet bord med bordslampa och sydde. Det knackade på dörren. Dagmar gick och öppnade, och Anna-Greta kom in.

Anna-Greta: God kväll på dig!

Dagmar: Nej, är det du! Det var roligt, att du kom! Ta av dig kappan! Du kan hänga upp den där.

Anna-Greta: Ja, ser du, jag tyckte det var så tråkigt att sitta ensam hemma i kväll, så jag tänkte jag skulle kila över till dig ett slag.

Dagmar: Det var snällt av dig! Jag är också alldeles ensam, ser du, för pappa är till stationen, och mamma är borta på födelsedagskaffe.

Anna-Greta: Vad har du för dig för något?

Dagmar: Jag sitter och håller på med julklappar, skall du se. Jag tänker sticka ett par strumpor åt pappa.

Anna-Greta: Skall du? Alldeles ensam! Kan du det?

Dagmar: Ja, mamma visar mig

ibland, men nu har jag ett stycke, som jag kan själv, så nu skulle jag passa på, när pappa var borta. Det är så svårt att komma åt att hålla på, så han inte ser det.

Anna-Greta: Det är värre för mig, må du tro, för jag håller på att sy en liten duk åt mamma. Jag får lov att passa på, när hon är ute någon stund. (Går bort till kappan och tar fram ett paket, som hon vecklar upp.) Därför tog jag den med mig hit i kväll, ser du, och tänkte sy en bit på den.

Dagmar: Titta, så söt den är! Det var bra du tog den med dig. Nu ska vi ha trevligt, du. Sätt dig här, så skall jag gå efter något. (Hon gick ut och kom in med en assiett godsaker.) Titta här, du! Det här kom pappa hem med i går, och det fick jag, så det får vi äta opp, när vi arbetar. Var så god, du!

Anna-Greta: Tack ska du ha, det var namnam det där. — Hör du, det

är allt bra roligt att hålla på med julklappar.

Dagmar: Ja visst. Vad får du till julklapp i år?

Anna-Greta: Det vet jag inte än. Vet du?

Dagmar: Nej, och jag bryr mig inte om att försöka ta reda på det i förväg heller, för då blir det inte något roligt. Men o, vad det är roligt att få julklappar.

Anna-Greta: Men det är allt roligt att få ge också och se, hur glada de blir. Jag undrar, vad mamma skall säga, när hon tar upp det här paketet.

Dagmar: Ja, det har du rätt i, förstås. Och tänk, vad pappa skall undra, när han får det här paketet av mig. Jag ska hitta på någon rolig vers att skriva utanpå. Vet du, jag tror nästan, att det är roligare att ge julklappar än att få.

Anna-Greta: Ja, det håller jag med dig om. Men är det inte konstigt, tycker du, att man skall ge varann julklappar så här?

Dagmar: Nej, varför det?

Anna-Greta: Ja, men varför gör man det inte annars? Bara vid jul.

Dagmar: Det kan väl inte bli julklappar, om det inte är vid jul, begriper du väl?

Anna-Greta: Äsch, begriper du inte, hur jag menar. Du förstår väl, att folk har inte alltid hållit på att ge varann julklappar. De började förstås någon gång. Men varför gjorde de det? Och varför var det vid jul?

Dagmar: Joo du, det där har jag reda på, för jag frågade pappa om det en gång.

Anna-Greta: Nåå, vad sa han då?

Dagmar: Joo, det var för att... för att... ja, hur var det nu igen?

Anna-Greta: Har du glömt det?

Dagmar: Nej, vänta, låt mig tänka. — Jo, så här sa han: »Det är för att Gud vid jul gav oss en stor gåva, som vi ger varandra gåvor!» Så sa han.

Anna-Greta: För att Gud har gett

oss en stor gåva, sa du. Ja visst, han menade förstås, att det var då, när Jesus kom till jorden.

Dagmar: Ja, så menade han. Tänk du, att han ville komma hit, när han hade det så bra, där han var.

Anna-Greta: Ja, det skulle då inte jag ha velat.

Dagmar: Nej, inte jag heller. Och så fick han ju födas i ett stall. Tänk du, i ett stall.

Anna-Greta: Så bra småbarnen nu för tiden ändå har det emot honom. Vet du, jag har bestämt aldrig tänkt riktigt på, *hur* svårt han hade det, fast vi har läst om det i skolan.

Dagmar: Ja, visst hade han det. Och pappa säger, att han kom, för han tyckte så synd om oss, att han inte kunde låt bli.

Anna-Greta: Och så var de ändå så stygga mot honom, så de hängde upp honom på korset, fast han var så snäll. Vet du, det är nästan, så jag kan gråta, när jag tänker på det.

Dagmar: Jaa, men det är allt bra många, som inte bryr sig om det, och som inte tänker på honom nu om julen heller, fast han kom då.

Anna-Greta: Men vet du, nu kommer jag då alltid att tänka på det här för var gång jag håller på med julklappar.

Dagmar: Hör du, kommer du ihåg, att det står i »Hell dig, julafton»:

»Jesus är gåvan, given åt jorden,
Gud denna gåva åt syndare ger».

Tycker du inte, att den sången är bra vacker?

Anna-Greta: Joo, det är nästan den bästa julsång, jag vet. Kan du den?

Dagmar: Ja, det tror jag, att jag kan. Ska vi sjunga den? Vi hjälps åt, så går det nog.

Anna-Greta: Ja, men jag kan inte orden.

Dagmar: Jag har boken här. Men då sjunger vi allt hela, eller hur?

Hell dig, julafton, härliga klara,
nu tändas ljus uti hjärta och tjäll...



När det nappar.

Akvarell av Helfrid Selldin.



S P R I N G P O J K E N

Av Karla Rönne.

Det var en kall vinterdag med snö och is. Dagen förut hade det töat, och nu efter frosten under natten var det halt och slipprigt på gatorna.

Skolan var slut för dagen, och i spridda flockar kommo gossarna ut, pratande och knuffande varandra. Somliga började »slå kana» på den redan förut hala trottoaren, andra kastade snöbollar eller försökte få någon kamrat omkull i drivorna.

En äldre herre steg just ut från en rakstuga och tog några försiktiga steg framåt. Långt hade han inte kommit, innan han slant på den hala trottoaren och föll omkull. Pälsmössan åkte på sned, käppen for i väg utåt gatan och glasögonen slungades bort mot husväggen.

Några halvvuxna pojkar på andra sidan gatan åsågo missödet utan att röra en lem till hjälp. Men en annan gosse, som kom något efter, lade ge-

nast sin bokpacke från sig och skyndade fram. Han fick den gamle herrn på fötter igen, borstade snön av rock och benkläder och sprang efter käpp och glasögon, som han överlämnade med en hövlig bugning.

Herrn tackade vänligt, medan han noga betraktade gossen, som om han ville inpränta hans drag i minnet.

— Tack, tack, min vän! Du är en bra pojke! Fortsätt att vara hövlig och tjänstaktig! Då skall det gå dig väl här i livet!

Axel lyfte artigt på sin mössa, och så gingo de åt var sitt håll.

— Nå, hur mycket fick du väl för din hjälp — inte ett öre! En så rik knös kunde väl ha gett dig minst en krona. Men det var rätt åt dig för ditt fjäsk, hånade kamraterna, när Axel lugnt tog sina böcker och fortsatte mot hemmet.

— Inte var det värt något särskilt, svarade gossen lugnt. Jag gjorde ju

bara, vad jag borde göra. Det var ju en gammal man.

Och så skildes man åt.

Några dar före jullovet fick Axel syn på en liten annons i stadens tidning om en springpojke, som kunde erhålla tillfällig plats på ett köpmanskontor.

— Mor, den platsen skall jag söka, menade gossen. Jag har ju ingenting

den unge chefen satt en gammal, gråhårig man, den unges fader och störste delägaren i firman. Denne såg noga och skarpt på Axel, liksom letande i sitt minne. Så drog ett igenkännande småleende över hans ansikte, och han avgjorde lugnt:

— Den här gossen skall ha platsen.

Sonen såg frågande på fadern. Denne fortsatte omedelbart:



— Mor, den här platsen skall jag söka.

att göra under lovet, och det kan vara bra för mor med en extra slant till hjälp.

— Gör det, min gosse! Alltid blir det till ett par skor eller en varm rock åt dig, om du är lycklig nog att få platsen.

Axel stod bugande med mössan i hand inne på det stora affärskontoret och visades in till chefen själv. För denne, en ung, allvarlig herre, fick han redogöra för ålder, skolgång, familjeförhållanden och dylikt. Gossen var så upptagen, att han inte alls lade märke till att ännu en person befann sig inne i rummet. Mitt emot

— Det är en bra gosse, flink och hövlig, han kommer att sköta sin plats till belåtenhet. — Och så talade den gamle om den lilla episoden, när Axel hjälpte upp honom.

Gossen kände också igen herrn och rodnade över det beröm han fick.

— Du gör ditt bästa, inte sant? menade den gamle herrn och lade sin hand på Axels lingula huvud. — Sköt dig bra, så skall jag nog ha dig i minne! Du kan börja, så snart skolan är slut!

Vem som var glad, det var Axel, när han sprang hem och berättade den glada nyheten för mor.

NU SKALL DOCKAN SOVA, SNÄLL OCH RAR,
 OCH INTE SKRIKA PÅ DET VISET.
 SOTARN KOMMER DÅ OCH DOCKAN TAR,
 OCH PAPPA KOMMER FRAM MED RISET.



SOV, MITT LILLA BARN, NU ÄR DET KVÄLL,
 DRÖM OM TOMTAR OCH OM JÄTTAR!
 OCH NÄR DU SOVIT RIKTIGT SNÄLL,
 FÅR DU JORDGUBBSYLTT OCH PLÄTTAR.



HELFRID
 SELLDIN

Dockan skall sova.

Bilder och text av Helfrid Selldin.



De första skidorna.

Akvarell av Helge Artelius.



JULÖVERRASKNINGEN

Av Birgit Malm.

Det var en mycket hemlighetsfull Ann-Sofi, som kom från skolan i dag. Ingenting talade hon om, inte för småsyskonen eller för Malin i köket, ja, inte ens för far eller mor. Det skulle bli julövertäckning.

Där låg ett paket bakom böckerna i skolväskan, och i paketet fanns en påbörjad duk. Röda rosor och gröna blad — o, så vacker den skulle bli! Handarbetslärarinnan hade hjälpt Ann-Sofi att komma i gång med den. Ännu var det tre veckor till jul, den skulle nog hinna bli färdig. Hon hade redan tänkt ut rimmet, som skulle stå i prydliga bokstäver utanpå paketet.

»Till kära Mor och Far!
I mulna vinterda'r
kan också rosor blomma.
Tag mot dem! Här de komma.»

Alldeles själv hade hon hittat på det.

Tänk, vilken stor stund det skulle bli, när far läste upp hennes rim — och när mor öppnade paketet se'n och fick se den vackra duken! Det var svårt att behålla detta roliga för sig själv. Om hon skulle tala om det för bror Fredrik! Men nej, hon ville försöka bevara sin hemlighet, om hon också skulle bli tvungen att hålla handen för munnen . . .

Efter middagen tog Ann-Sofi genast itu med läxorna för att så fort som möjligt få börja med duken.

Hon hade ett eget litet rum uppe på vinden. Ann-Sofi var så glad åt sitt lilla krypin, och nätt och trevligt hade hon det därinne. En smal spiraltrappa ledde från vardagsrummet ditupp.

Dörren reglades, så att ingen skulle

kunna komma och få se. Men Ann-Sofi hade bara tagit några stygn på duken, när mors röst hördes från vardagsrummet:

»Ann-Sofi!»

Ett par ärenden skulle uträttas. Det blev att gömma arbetet underst i byrålådan och så gå.

När Ann-Sofi kom hem igen, var det tid att duka till kvällsmaten — det hörde till hennes uppgifter. Och efter måltiden behövde småsystkonen hennes hjälp för att komma i säng. Den kvällen blev det ingenting mera sytt på duken.

Förunderligt, vad Ann-Sofi behövdes överallt! Det var ju före jul förstås, och alla måste hjälpa till, så gott de kunde.

»Snälla Ann-Sofi, stöt kryddorna till pepparkaksdegen åt mig!» bad Malin.

»I afton kan du hjälpa mig med silverputsningen», sade mor en annan gång.

Och så var det ständigt.

»När vi får jullov, då hinner jag sy», tröstade sig Ann-Sofi.

Men när jullovet kom, blev Fredrik sjuk av förkylning och måste ligga till sängs. Vem skulle passa på honom? Och vem skulle läsa roliga berättelser och sagor för honom?

Ann-Sofi förstås!

Och julen kom närmare och närmare, och Ann-Sofis duk låg nästan orörd.

Småsystkonen räknade jublande: »Da'n före da'n före da'n . . .»

Men Ann-Sofi — hon önskade för första gången i sitt liv, att julen inte måtte komma så fort. —

Fredrik var uppe igen, och Ann-Sofi hade en stund att sitta i sitt rum och sy. Då hörde hon lilla syster Karin gråta så bittert därnere. Hon måste ta reda på vad det var.

»U-u-u!» Karin lät otröstlig. Hennes älsklingsdocka hade gått sönder.

»Du har ju andra dockor. Lek med dem!» försökte Ann-Sofi.

Det hjälpte inte. »Snälla du, laga min docka!» Hon bad så vackert.

Men det tog ett par timmar för Ann-Sofi att göra Rosa hel igen. Och sen var det kvällsmatstid. —

Den kvällen kom mor att gå upp i sin stora flickas rum, fastän hon för längesen varit där och sagt godnatt. Men vad fick hon se? Jo, där satt Ann-Sofi och hade somnat över sitt arbete. Det såg ut, som om hon gråtit också.

Mor förstod.

Inte hade hon anat, att hennes flicka haft detta att tänka på, medan hon varit upptagen av allt möjligt annat. Ändå hade hon så villigt hjälpt till med vad hon kunnat.

Mor lyfte varligt sin flicka i säng och stoppade ömt om henne. —

Julklappsduken blev inte färdig till julaftonen. Det var en svår besvikelse för Ann-Sofi, som glatt sig så mycket åt hur överraskade far och mor skulle bli.

Hon fick väl slå in den i ett paket ändå och hitta på ett nytt rim, något om att det här nog skulle bli färdigt sedan. O, så snopet det var!

Julaftonen kom — och tänk, det kändes *ändå* roligt. Ann-Sofi glömde rakt bort sin sorg — ända tills far tog upp hennes paket ur korgen och den halvfärdiga duken kom fram.

Men tänk, far och mor blevo ändå så glada, så glada *så!*

Mor kramade om sin flicka, och far klappade henne på huvudet, och så sade han: »Det var en vacker julövertäckning, Ann-Sofi. Men ännu större glädje har du gjort oss med din glada hjälpsamhet mot alla i hemmet. Sådant är ändå den allra bästa gåvan vi kan ge varandra.»

O, så roligt det kändes! Ja, det kunde inte ha varit roligare ens om julövertäckningen blivit riktigt färdig.

FÖDELSEDAGEN

Text av Jörgen Block.

Ill. av A. T. Byberg.



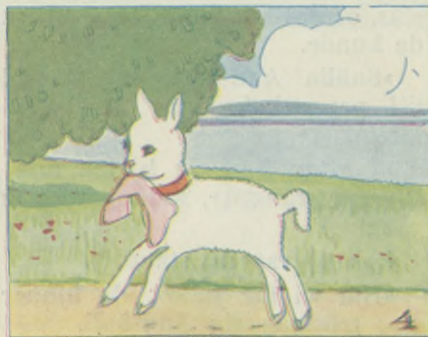
Lilla Boel, måtro,
hon fyllde år.
Och det blev högtidligt,
som ni nog förstår.



Mamma bjöd på kaffe
och kakor på sängen.
Och pappa kom med en riktig peng.
Av silver var den pungen.



Sen kom kossan Stjärna.
På hornen hon bar
en stor stor stäva
med gräddmjölk så rar.



Och så kom lammet Lisa
och gratulerade, lull lull.
Och Boel fick en strumpa
av Lisas bästa ull.



Till sist kom själva tupplår
spatserande med sin fru
och sa: "Vi önskar lycka!
Kuckeliku!"



Sen åt Boel kakor,
och sen fick hon ont i magen.
Det var en väldigt trevlig dag
den födelsedagen!

J. A. Lindblads Förlag, Uppsala.

20:e argängen.

Nya Bokförlags A.-B., Stockholm.

Pris 35 öre.